

Meridianul

Fondat în anul 1996

**Singurul Grup de Presă
din județul Vaslui**
marintvv@gmail.com
www.marindumitru.ro
www.tvv.ro
 Tel 0744 231380
editorial

Iași-Vaslui-Bacău-Leova

marintvv@gmail.com ♦ secretcvint@yahoo.com ♦ Vaslui - 0235 361 236 ♦ Bârlad - 0235 419 494 ♦ Iași - 0744 231 380

Redacția Vaslui: str. Frunzelor nr. 2 ✉ Redacția Bârlad: str. Republicii 190 ✉ Redacția Iași: str. Cuza Vodă nr. 2

Pe margine Simpozionului Internațional: CULTURA ȘI FUNCȚIA

Așa cum știți, marți 28 aprilie 2026 a avut loc Simpozionul Internațional Omagiu Cărții și Culturii Vasluiene și spectacolul aniversar la ora 18. Publicul nu prea numeros din sala de 400 de locuri s-a bucurat de prezența unor nume mari din cultura românească, atât din țară cât și de peste hotare. Universitara Victoria Stratan (Chișinău) ne-a arătat tuturor ce înseamnă o femeie cultă frumoasă și deșteaptă preocupată de înalte probleme spirituale. Poetul și scriitorul Dumitru Brăneanu a relaționat Uniunea Scriitorilor cu Uniunea Ziariștilor, evidențiind atât elemente ale mișcării culturale moldovene cât și ale promotorului, adică ale aceluia care de decenii conduce cultura județeană. Scriitorul ieșean ing. Mihai Caba a surprins auditorul prin justetea mișcării culturale moldovene printr-un trofeu înmănat sărbătoritului. Liliana Moga se arată din ce în ce mai preocupată de elementele culturale dar și de organizarea filialei UZPR.

Alături ne-a fost Viorica Laurent venită special din Franța căreia îi mulțumim în mod cu totul deosebit. De mare interes au fost: relatarea în direct din Passau a lui Georg Barth, vechi prieten și colaborator, mesajele din Roma (Scriviamo), Melbourne (Ben Todică), Montreal (Alex Cetățeanu.)

La toate acestea s-au alăturat creatori locali și un număr mare de elevi liceeni. Mulțumim directorilor.

De mare interes a fost cuvântul președintelui Consiliului Județean, Ciprian Trifan și ale deputatei Laura Gherasim care au ținut să-l omagieze pe profesor la cei 85 de ani ai săi

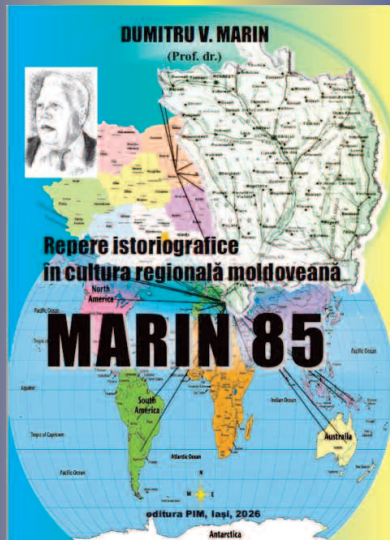
DEZINTERES MARE a fost din partea oficialităților locale. S-a dovedit că ura și anti-cultura lui Braniște, primarul, sunt realități de peste 5 ani pentru că nu a fost nici unul prezent de la primărie (bănuim că a fost ordinul pe unitate al primarului să nu participe careva la sărbătoarea culturii vasluiene, la sărbătorirea prof. Marin sau să răspundă la interpelările internaționale). Am avut încredere că șefa culturii municipiului Ailioaie sau cum o cheamă ar fi fost mai dedicată culturii locale. Ne-am înșelat. Am scris o carte: Groparii culturii vasluiene la care o să-i adăugăm și pe aceștia în specializare ca specializați în sabotarea culturii locale și a personalităților. Când din sală s-a auzit vocea unui coleg de liceu al lui Braniște care a strigat rușine Braniște, omul nostru de ordine l-a oprit. Acum vom observa în continuare atitudinea primarului de la Vaslui.

Chiar să credem că funcția exclude cultura, chiar să credem că Braniște este analfabet funcțional, vom căuta argumente pro și contra.

ÎN CONCLUZIE

Omagiu Cărții și Culturii Vasluiene a însemnat încă odată un foarte mare succes pe care ni-l putem atribui fără rezerve. Cel mai important lucru este că am putut face față sabotajilor locali și analfabeților funcționali. Felicitările și mesajele de apreciere venite din toată lumea împlinesc pe măsură eforturile noastre de difuzare a culturii moldave în toată lumea.

„Mulțumim și sabotajilor care n-au lipsit nici cu acest prilej”.

Cuprins:

- /Ora de istorie pag. 2
- /Cronica săptămânii pag. 5
- /Cultură-Umor pag. 8
- /Colțul de poezie pag. 10
- /Publicitate pag. 11

ora de istorie

ISTORIA ÎN IMAGINI

Londra 1945

(sursa foto: Quora.com)

Pie Town, New Mexico, 1940 - foto credit/Mario Zadra

(sursa foto: SnapshotofHistory)

9 Mai – 0 zi a memoriei și a speranței

Puține date din calendar reunesc într-un mod atât de dens evenimente definitorii pentru destinul unui popor și pentru evoluția continentului european precum ziua de 9 mai. Pentru România, această zi are o profundă încărcătură istorică și simbolică, reunind trei momente esențiale: proclamarea Independenței de Stat a României în 1877, victoria Aliaților în Europa în mai 1945 și Ziua Europei, celebrată în amintirea Declarației Schuman din 1950, act considerat piatra de temelie a construcției europene moderne.

Prin semnificațiile sale multiple, 9 mai devine o zi a memoriei istorice, a libertății și a solidarității între națiuni, evocând atât sacrificiile trecutului, cât și aspirațiile către pace și unitate.

Primul mare eveniment legat de această dată este proclamarea independenței României față de Imperiul Otoman, moment decisiv în afirmarea statului român modern. Independența nu a reprezentat un act spontan, ci încununarea unui îndelungat efort politic și diplomatic prin care românii urmăreau desprinderea definitivă de suzeranitatea otomană.

În contextul izbucnirii războiului ruso-turc din 1877-1878, România a încheiat o convenție cu Imperiul Rus, permițând trecerea trupelor acestuia pe teritoriul său, în schimbul garantării integrității teritoriale. Deși nu a fost tratată inițial ca un aliat egal, România a valorificat acest context favorabil pentru a-și afirma aspirațiile de suveranitate.

La 9 mai 1877, în Parlamentul României a fost proclamată independența de stat, ca expresie a voinței politice de consolidare a calității de stat suveran. Ministrul de externe Mihail Kogălniceanu a rostit în Parlament un discurs rămas emblematic pentru istoria națională: „Suntem independenți, suntem națiune de sine stătătoare.” Actul a fost consfințit prin vot parlamentar și promulgat ulterior de domnitorul Carol I, la 10 mai 1877.

Noua condiție politică a României a trebuit însă apărută pe câmpul de luptă. Armata română a participat activ la conflict, remarcându-se prin eroism în luptele de la Grivița, Rahova și în cadrul asediului de la Plevna. Contribuția sa a fost esențială în desfășurarea operațiunilor care au condus la înfrângerea Imperiului Otoman în această campanie.

Recunoașterea internațională a noului statut al României a fost realizată prin Tratatul de la Berlin din 1878, adoptat în cadrul Congresului de pace care a încheiat războiul ruso-turc. Negocierile diplomatice au reflectat atât realitățile militare, cât și interesele marilor puteri europene, în contextul echilibrului de forțe al epocii. Acest act diplomatic a confirmat poziția României în sistemul internațional și a reprezentat unul dintre cele mai importante momente politice ale secolului al XIX-lea pentru români, deschizând drumul către consolidarea structurilor statale și, ulterior, către realizarea Marii Uniri din 1918.

Independența de stat a însemnat nu doar eliberarea de sub dominația otomană, ci și afirmarea României ca actor politic european. Totodată, ea a consolidat sentimentul identității naționale și a demonstrat capacitatea românilor de a-și apăra idealurile prin sacrificiu și solidaritate.

A doua mare dimensiune a zilei de 9 mai este legată de încheierea celui de-al Doilea Război Mondial în Europa, după capitularea necondiționată a Germaniei naziste în fața trupelor aliate. Această conflagrație a fost cea mai devastatoare din istoria omenirii moderne. Declanșată în 1939 prin invadarea Poloniei de către Germania nazistă, aceasta a cuprins rapid întreaga Europă și numeroase regiuni ale lumii. În cei șase ani de război au murit peste 60 de milioane de oameni, iar distrugerile materiale și suferințele umane au atins proporții fără precedent.

După cucerirea succesivă a mai multor state europene, regimul nazist condus de Adolf Hitler a declanșat o politică agresivă de expansiune și exterminare, care a dus la Holocaust și la numeroase crime împotriva umanității. În cele din urmă, ofensiva Aliaților din vest și înaintarea Armatei Roșii din est au dus la prăbușirea Germaniei naziste. Actul capitulării a fost semnat inițial la 7 mai 1945, la Reims, și confirmat prin semnarea finală din noaptea de 8 spre 9 mai 1945, la Berlin. Din cauza diferențelor de fus orar, victoria este comemorată la 8 mai în Europa Occidentală și la 9 mai în Europa de Est.

Bibliotecar, Luciana Macovei
(continuare în numărul următor)

Marti, 28.04.2026 a avut loc
Simpozionul International
Omagiu Cărții și Culturii Vasluiene,
ediția a XVIII-a, Vaslui 2026

Detalii pe
<https://www.facebook.com/profile.php?id=100015854628741>

D.V. Marin este astăzi TEZAURUL UMAN VIU al județului (prof. dr. Luminița COZMEI, Ziua Presei Vasluiene)

... 3 proprietăți vasluiene:

- **Dimitrie Cantemir** cu care se împăunează istoria locală;

- **Constantin Tănase** care nu e tatăl Festivalului Umorului (pe care l-am făcut noi), ci, un mare artist bucureștean. Teatrul de revistă i-a datorat multe trepte în evoluție. Emblemă de răs... care nu ne face de răs.

- **DVMarin**, cel mai mare jurnalist vasluian din toate timpurile.

Dimitrie Cantemir a crescut la Constantinopol și a migrat în Rusia; Născut într-o comună, **Constantin Tănase** a înnobilit capitala și țara cu ta-lentul său. **Dumitru Marin** cel mai important reprezentant cultural din ultimii 53 de ani, s-a născut la Giurgioana-Bacău, dar opera lui a ajuns în 32 de țări, singurul care a muncit în și pentru Vaslui.

Și alții care-s mai reprezentativi, tot adoptați sunt.

Mândria vasluienilor pare destul de feștelită!!!

Dumitru V. Marin

În ziarul Meridianul a început publicarea în serial a noului volum „Cotitura... de la Cotul Donului” de prof. dr. Dumitru V. Marin

**COTITURA...
DE LA COTUL DONULUI
(sau, locul de unde a început schimbarea lumii)
Război - dragoste - tragedie - istorie - viață
Timpuri în momente alternative**

(continuare din numărul trecut)

k. Articole primite la MCR/ I. Antonescu, rev. Art-emis

1 iunie al fiecărui an - „Nu mai este Om cel care a uitat că a fost copil!”.

În acest an, la 21 mai, s-au împlinit ani de când istoricul român, profesorul universitar Gheorghe Buzatu, cel mai valoros exponent al Istoriei Recente și Contemporane a românilor, a plecat să-i întâlnească pe Mareșalul Antonescu și pe Nicolae Iorga, colosul istoricilor români. Opera și activitatea profesorului Buzatu cântăresc mult mai mult decât toată greutatea fără-delegilor nemernicilor și trădătorilor autohtoni, în cei treizeci și unu de ani de așa-zisă „democrație”

1 iunie 1946 - 25 decembrie 1989 - două blesteme aruncate asupra românilor

Pentru neuitarea celor asasinați la 1 iunie 1946, în anul 1993 a fost ridicată o cruce-monument, care, la insistențele dușmanilor Istoriei Românilor, în anul 2017 a fost distrusă cu buldozerele. În pofida acestei barbarii și a multor altora, cuvintele cunoscutei piese muzicale a lui Jean Moscopol se aud pentru ce care simt și gândesc românește: „Când țara viața ne va cere/ Noi o vom dăru/ Când ceasul va sosi/ Noi să plătim vom ști!/ Căci tot ce e românesc nu piere/ Și nici nu va pieri!”

În urmă cu 14 ani, Șerban Alexianu a făcut o încercare de „rejudicare” a sentinței dinainte stabilite din „Procesului «Marii Trădări Naționale»”, derulat sub regie străină la „Tribunalul poporului” din București, în perioada 6-17 mai 1946. În prima fază, «Curtea de Apel București a decis că Ion Antonescu nu este vinovat de toate acuzațiile care au dus la condamnarea sa la moarte în 1946. Instanța l-a achitat pe liderul României din perioada 1940-1944 și pe alți membri ai cabinetului său în privința acuzațiilor aduse în urma colaborării militare dintre România și Germania în așa numita «agresiune contra popoarelor din Rusia Sovietică»”:

„În 17 mai 1946, «Tribunalul Poporului» pronunța sentința în cazul așa numitului «Lot Antonescu». Pedepsele au variat între 10 ani de închisoare și condamnarea la moarte. În urma unei cereri formulate, Șerban Alexianu, fiul fostului guvernator al Transnistriei, Curtea de Apel București a revizuit unele acuzații aduse la adresa acestuia, fiind incluși în decizie și mareșalul Antonescu și alți membri ai guvernului său. Curtea nu a schimbat însă verdictul de vinovăție dat în cazul capului de acuzare «crime împotriva umanității». Antonescu și regimul condus de el s-au făcut vinovați de deportarea și exterminarea a sute de mii de evrei și romi, majoritatea în Basarabia, Bucovina și Transnistria.

Decizia Curții arată că «Tribunalul Poporului» nu cunoștea protocoalele secrete din pactul Ribbentrop-Molotov - și consecințele acestora asupra deciziilor luate de cabinetul Antonescu. Curtea de Apel București subliniază că războiul de eliberare a Basarabiei și Bucovinei a fost legitim până la înlăturarea iminenței pericolului militar sovietic. Războiul «preventiv» purtat de România ar fi avut drept cauză legală justificativă starea de necesitate continuă de la frontieră. Așadar pentru «declararea sau continuarea războiului contra uniunii sovietice și a națiunilor unite», decisă de «Tribunalul poporului», «Lotul Antonescu e găsit acum vinovat doar parțial».

Revizuire parțială

În opinia Curții de Apel București, permiterea de către autoritățile române a pătrunderii trupelor hitleriste în România, în condițiile pactului Ribbentrop-Molotov, nu întrunește elementele constitutive ale crimei contra păcii prevăzută în decretul care a stat la baza condamnării lotului Antonescu. Este vorba despre articolul 1 litera a din decretul Lege 312 din 1945. Acesta îi condamnă «pe cei care au militat pentru hitlerism sau fascism și având răspunderea politică efectivă au permis intrarea armatelor germane pe teritoriul țării». Curtea de Apel afirmă că acuzația e valabilă doar în privința Uniunii Sovietice bolșevice. Revizuirea parțială a acuzațiilor aduse lotului Antonescu ar putea reprezenta - în opinia istoricului Alexandru Zub - echilibrarea atitudinilor extreme existente în România cu privire la Ion Antonescu”[2]. (Din păcate, Nedreptatea și Răul au mai triumfat o dată, iar sentința Curții de Apel a fost „revăzută” și anulată - n.a.)

Mareșalul Ion Antonescu a devenit legendă și cu legendele nu te poți lupta!

Prin excluderea adevărului și a obiectivității, prin reintroducerea relativismului după formule fragile aleatorii, după instaurarea terorismului antiromânesc se poate afirma orice. Certitudine este doar faptul că Istoria se bazează numai pe respectarea adevărului istoric, desigur, în măsura în care acesta este accesibil. Una dintre cele mai importante „inginerii psihosociale” ale „rollerilor” contemporani este declararea vremurilor actuale drept conglomeratul unor prejudecăți depășite, retrograde și abordarea unor interpretări partinice comandate, cu pretenții „științifice”. Fabricanții de istorie pot fi efemer convingători, dar teoriile lor nu vor dura decât trecerea „clipei”, nicio secundă mai mult. Din fericire, există și istorici onești, corecți și iubitori ai adevărului istoric: „Cu Istoria trebuie să ne împăcăm. Nu numai cu anumite felii ale ei, care ne plac. Și, vrem - nu vrem, «felia Antonescu» este o felie foarte mare. Antonescu a devenit legendă și cu legendele nu te poți lupta. Din momentul în care o personalitate a devenit legendă, ea scapă și interesului politicianilor, și interesului istoricilor. Pentru că în privința legendelor sunt alții, atâția și-atâția care se pronunță. Nici tancurile, nici tunurile, nici presa cea mai abilitată, nu se pot lupta cu legendele”[3].

(continuare în numărul următor)

apariții

tipografice...

D.V. Marin este astăzi TEZAURUL UMAN VIU al județului (prof. dr. Luminița COZMEI, Ziua Presei Vasluiene)

Premiul „Mihai Eminescu”, publicistică și analiză culturală pentru lucrarea „Augustin Cozmuța – omul, scriitorul și ziaristul”; prima ediție a concursului „Memoria presei”, organizat de Istoria Presei, 2026.

Augustin Cozmuța – omul, scriitorul și ziaristul

Personalitate reprezentativă a culturii maramureșene, Augustin Cozmuța se impune printr-o activitate plurivalentă, desfășurată la intersecția dintre jurnalism, critică literară și animație culturală. Biografia sa

Radu BOTIȘ

intelectuală relevă nu doar traseul unui profesionist al cuvântului scris, ci și profilul unei conștiințe implicate, care a înțeles cultura ca pe o formă de responsabilitate publică și de construcție comunitară. Analiza personalității sale presupune o abordare integratoare, în care dimensiunea umană, creația literar-critică și activitatea jurnalistică se află într-o relație de complementaritate.

Născut la 14 noiembrie 1944, în Cernești (județul Maramureș), Augustin Ioan Cozmuța aparține generației formate în anii postbelici, într-un context socio-politic marcat de ideologizare și constrângeri culturale. Studiile liceale la Târgu Lăpuș și cele universitare la Cluj-Napoca, în domeniul filologiei și filosofiei, îi oferă o dublă fundamentare teoretică: estetică și conceptuală. Lucrarea de licență consacrată lui E. Lovinescu și modernismului, precum și cercetarea asupra politicului în publicistica eminesciană indică de timpuriu interesul pentru relația dintre literatură, ideologie și modernitate.

Formarea sa nu se limitează la domeniul strict literar. Cursurile postuniversitare de sociologia culturii și de presă denotă preocuparea pentru mecanismele de funcționare ale spațiului public și pentru dinamica instituțională a culturii. ...

Stabilit la Baia Mare din anul 1968, Cozmuța a optat pentru afirmarea într-un spațiu cultural periferic din punct de vedere geografic, dar fertil din punct de vedere creativ. Alegerea nu trebuie interpretată ca o limitare, ci ca o asumare a rolului de mediator cultural. Prin implicarea în reviste precum „Archeus” și „Nord Literar”, prin activ-

itatea de redactor, secretar general de redacție sau consilier editorial, el contribuie decisiv la consolidarea unui climat literar coerent în nordul țării.

Dimensiunea comunitară a personalității sale este vizibilă și în activitatea de moderator de evenimente culturale, de inițiator al manifestării „Cărțile Anului” și de susținător al teatrului băimărean. În acest sens, Augustin Cozmuța întruchipează modelul intelectualului public, care îmbină reflecția cu acțiunea și nu se retrage într-o poziție contemplativă.

Debutul editorial cu volumul Punct de trecere (1995) configurează una dintre direcțiile esențiale ale creației sale: dialogul. ...Prin selectarea interlocutorilor (scriitori, artiști, oameni de cultură), autorul construiește o hartă simbolică a vieții literare maramureșene și naționale. Interviuurile capătă valoare cvasimonografică, surprinzând geneza operelor, opțiunile estetice și contextul biografic al creatorilor. Astfel, dialogul devine instrument hermeneutic.

... Textele sale editoriale se remarcă prin echilibru argumentativ, evitarea patetismului și preocuparea pentru adevărul contextual. Ele reflectă tensiunile tranziției postcomuniste și nevoia de consolidare a valorilor democratice. În acest sens, jurnalismul lui Cozmuța este unul reflexiv, nu militant în sens partizan.

Cea mai consistentă dimensiune a creației sale este reprezentată de volumele de critică literară: Punct critic, Pagini de critică literară, Alte pagini de critică literară, precum și Momente și schițe pe scena criticii. Aceste lucrări conturează o concepție coerentă asupra lecturii și comentariului critic.

Conceptul de „critică hedonică” sintetizează poziția sa metodologică. Lectura este înțeleasă ca „plăcută zăbavă”, iar actul critic drept prelungire a bucuriei estetice. Hedonismul critic nu exclude exigența valorică; dimpotrivă, presupune selectivitate și rigoare. Criticul comentează cărțile care i-au produs o satisfacție intelectuală autentică, evitând demolarea gratuită.

Această atitudine se înscrie într-o tradiție a criticii empatică, în care analiza textului este dublată de solidaritate culturală. Într-un context marcat de polemici și ierarhizări tensionate, Cozmuța preferă dialogul cu opera și evidențierea trăsăturilor definitorii ale acesteia.

În Momente și schițe pe scena criticii, autorul explorează universul teatral. Îndrăgostit de Thalia, el percepe teatrul ca pe o metaforă a existenței. Cronică teatrală devine spațiu de mediere între spectacol și public. Criticul nu se poziționează deasupra actului artistic, ci în interiorul lui, ca observator implicat.

Prin însoțirea trupei teatrale în turnee și festivaluri, Cozmuța își depășește statutul de simplu comentator, devenind martor al devenirii spectacolului. Această experiență directă conferă cronicilor sale autenticitate și profunzime contextuală.

Activitatea jurnalistică a lui Augustin Cozmuța, începută în 1968, traversează două epoci distincte: perioada regimului comunist și cea a tranziției democratice. Adaptarea la schimbările istorice fără abandonarea principiilor etice reprezintă una dintre constantele carierei sale.

Ca redactor-șef al ziarului „Graiul Maramureșului” după 1989 și inițiator al suplimentului „Graiul de Duminică”, el contribuie la redefinirea

presei locale într-un context al libertății de exprimare. Jurnalismul practicat de Cozmuța este caracterizat prin sobrietate stilistică, claritate argumentativă și refuzul senzaționalismului.

Preocuparea pentru relația dintre Biserică și mass-media, pentru statutul intelectualului și pentru dinamica instituțiilor culturale demonstrează interesul său pentru dimensiunea etică a comunicării publice. În acest sens, el se înscrie în linia gazetăriei culturale, care privilegiază analiza și reflecția în detrimentul polemicii superficiale.

Augustin Cozmuța reprezintă tipul intelectualului echilibrat, pentru care cultura este atât vocație personală, cât și responsabilitate socială. Om al dialogului și al comunității, scriitor al reflecției critice și ziarist al măsurii, el a contribuit decisiv la consolidarea vieții literare maramureșene și la integrarea acesteia în circuitul național.

Prin promovarea „calmului valorilor” și a „calmului lecturii”, Cozmuța oferă un model de raportare la cultură bazat pe discernământ, continuitate și demnitate. Într-o epocă a fragmentării și a grabei, opera și activitatea sa rămân mărturie ale credinței în puterea formativă a cuvântului scris și în permanența valorilor estetice.

Radu BOTIȘ,
UZPR, Filiala Maramureș

Horoscopul lunii

<p>Berbec (21 mar - 20 apr) În luna aprilie vei profita de noi oportunități care apar.</p>	<p>Taur (21 apr - 21 mai) Plățiți datoriile, Ele sunt prioritare.</p>	<p>Gemeni (22 mai - 21 iun) Este posibil să primiți niște vești care vă vor bucura.</p>	<p>Rac (22 iun - 22 iul) Se deschid noi perspective și vei cunoaște o ascedere.</p>	<p>Leu (23 iul - 22 aug) Banii nu sunt întotdeauna necesari dacă nu ai grijă de tine.</p>	<p>Fecioară (23 aug - 22 sept) Promisiuni de avansare profesională. Dar nu aștepta venituri mari.</p>
<p>Balanță (23 sept - 22 oct) Este o lună în care introspecția te va ajuta.</p>	<p>Scorpion (23 oct - 21 nov) Întotdeauna este loc de mai bine. O schimbare va fi binevenită.</p>	<p>Săgetător (22 nov - 20 dec) Ai tot ce-ți dorești dar acum începe o nouă perioadă în viața ta.</p>	<p>Capricorn (21 dec - 20 ian) Fii optimist. Nu știi ce simplu este să scapi de probleme.</p>	<p>Vărsător (21 ian. - 20 feb.) Sănătatea nu este tocmai bună, dar vei depăși momentul.</p>	<p>Pești (21 feb. - 20 mart.) Planurile se conturează în mintea ta. Vei realiza o schimbare.</p>

D.V. Marin este astăzi TEZAUURUL UMAN VIU al județului (prof. dr. Luminița COZMEI, Ziua Presei Vasluiene)

Ecouri de la Simpozionul Internațional OMAGIU CĂRȚII ȘI CULTURII VASLUIENE, ediția a XVIII-a, Vaslui 28.04.2026

28 aprilie 2026

Hristos a înviat!

Prieteni dragi, și azi voi continua cu frumoase urări. La împlinirea venerabilei vârste de 85 de ani, multă sănătate, împliniri și bucurii alături de cei dragi, distinsului prof. dr. DUMITRU V. MARIN – FAR AL JURNALISMULUI ROMÂNESC

Vasluiul se pregătește de mare sărbătoare. Este aniversat la o vârstă venerabilă distinsul prof. dr. Dumitru V. Marin. L-am cunoscut încă din tinerețea noastră, în anul 1979, fiind colegi la Liceul de Chimie Industrială nr. 4 Vaslui, actualul Liceu Teoretic „Emil Racoviță”. Eu, proaspăt absolventă a facultății, dumnealui deja cunoscut ca dascăl vrednic de limba și literatura română, devotat educației elevilor.

Cunoștințele dobândite în anii de facultate i-au potențat harul și dragostea de pedagog dedicat unei bune educații. Pentru împlinirea menirii cu o aleasă ținută intelectuală, a obținut doctoratul în Filologie, specializarea Folclor. A înțeles pe deplin că elevii au nevoie de îndrumare competentă pentru a dobândi motivația și dorința de a învăța. În activitatea la catedră a cultivat elevilor interesul pentru lectură, învățatură și cunoaștere, convins că în dialogul cu elevii, rolul profesorului este hotărâtor. În această calitate a influențat parcursul și performanța școlară și profesională a multor generații de elevi.

Aș dori să precizez și faptul că l-am întâlnit pe dascălul D.V. Marin ca profesor al fiicei mele la Liceul Mihail Kogălniceanu, predând literatură universală, în perioada 1995-1996. La un liceu de prestigiu în orașul Vaslui și la nivel județean, mulți dintre foștii săi elevi au ales să urmeze facultăți cu profil umanist, fiindu-i recunoscători pentru cunoștințele asimilate în acea perioadă.

Fire curioasă, dornic de șlefuire continuă și înălțare pe scara realizării intelectuale, profesorul vasluian se numără printre cei care au avut șansa de a îmbrățișa întotdeauna profesia care i s-a potrivit. Și-a desăvârșit menirea atât prin temeinica pregătire pedagogică, cât și prin laborioasa activitate literară și jurnalistică. Astfel a avut șansa imensă de a extrage prin prisma profesiei roadele experienței, întâmplărilor și întâlnirilor cu sute, poate chiar mii de oameni. Întreaga activitate îi conturează un profil de luptător și se afirmă ca o personalitate distinctă, un nume de referință în istoria școlii, culturii, literaturii și jurnalismului românesc. Astfel și-a aflat locul și rostul în viață.

Ca scriitor, Dumitru V. Marin a debutat în 1958. Îmbrățișând genul narativ, în decursul timpului a scris povestire, nuvelă, roman. Acestea li se adaugă o prodigioasă activitate jurnalistică, adunând în decursul timpului un frumos și bogat palmares.

Dacă ne-am propune să realizăm un portret al sărbătoritului, am începe

Imagini de la Simpozionul Internațional
Omagiu Cărții și Culturii Vasluiene, ediția a XVIII-a, Vaslui 2026

prin a spune că este un om extrem de activ, iar atunci când își dorește să realizeze ceva, nu-l poate opri nimeni și nimic. Cu dibăcie își stabilește țeluri/ținte de atins, și nu modeste, iar pentru acest lucru știe să stabilească obiective și să descopere mijloacele potrivite. Tenacitatea sa debordantă poate fi comparată cu un soi de încăpățănare creativă. Întreaga activitate, dar în mod deosebit cea jurnalistică prin întâlnirile și contactele cu oameni de seamă, personalități marcante ale vieții culturale, literare, ziaristice, științifice, istorice, politice... îi conturează în timp a adevărată aureolă. Nu i-a scăpat nicio ocazie, niciun prilej pe care să nu-l așeze cu măiestrie în geamantanul său de călătorie în lumea minunată a scrisului.

Ziarele și revistele care trec proba acurateții și obiectivității reprezintă, alături de cărțile tipărite, valori materiale și spirituale inestimabile ale patrimoniului național. Apariția și evoluția unor publicații periodice în municipiul și județul

Vaslui, cu extensie și în alte județe ale Moldovei este strâns legată de numele profesorului dr. Dumitru V. Marin. Contribuția sa la inițierea unor posturi de audio-vizuale, de ziare și reviste este de necontestat. Revista de cultură și literatură „Meridianul Cultural Românesc” a văzut lumina tiparului în anul 2015, dovedindu-și în timp valoarea ideatică, literară, culturală și artistică prin iscusința deosebită a fondatorului acesteia în a identifica și apropia colaboratori de notorietate din județ, din țară și din diaspora românească. Împreună contribuie efectiv și semnificativ la informarea publicului, dar și la progresul limbii, literaturii și gândirii estetice „cu arma cuvântului și sensibilității omenesti”. Acest lucru este dovedit și argumentat prin substanțialele materiale incluse: studii de istorie și critică literară, poezie, proză, dramaturgie, literatură umoristică, eseuri, interviuri, articole și materiale de limbă și lingvistică, istorie, etnografie, știință și educație, artă, comentarii politice, opinii și gânduri ale unor „semnatori pentru metaforă-idee-înțelepciune-umor, altfel spus, pentru istorie, pentru viață!” (Dumitru V. Marin)

Prin strategia editorială adoptată s-a străduit să ofere o imagine de ansamblu, fidelă și detaliată a realităților românești postrevoluționare, a ceea ce este valoros în istoria recentă, însă, în aceeași măsură și a ceea ce este dăunător bunului mers al societății. Articolele și editorialele semnate de directorul și redactorul-șef al revistei au un conținut enciclopedic, fiind abordate varii domenii ale cunoașterii umane. A emis judecăți de valoare și și-a exprimat puncte de vedere obiective, dar și subiective, însă structura articolelor este coerentă, cu repere signaletice curente, bogate în informații. Abordează în scrierile sale atât metoda descriptivă cât și cea interpretativă, bazate pe selecție și adnotări migăloase, încercând cernerea esențialului de secundar, valorificarea moștenirii literare, respectarea adevărului istoric și restituirea valorilor spirituale ale poporului român generațiilor prezente și viitoare. „Revista de față urmărește nu să distrugă vise, ci să le creeze. Nu greșim niciodată, visând.” (Dumitru V. Marin).

Cu toate aceste multe și mari realizări personale și în colaborare, jurnalistul vasluian nu duce lipsă nici de contestatari și detractori. Mai mult decât conștient de faptul că „nimeni nu aruncă cu pietre în pomul fără roade”, împotriva acestora, întotdeauna a avut la îndemână o pană ascuțită și în cerneală un dram de otrăvă. În acest spirit au avut loc confruntări de idei, uneori extrem de dure, ziarele și revistele transformându-se în adevărate seismografe care au înregistrat cutremure cu multe grade ale opiniilor oponentilor. Multitudinea și diversitatea de păreri dovedesc libertatea fenomenului jurnalistic, dreptul la opinie, la libera exprimare. Interesul literar și civic al autorului rezidă în redarea obiectivă, uneori destul de colorată (cu lumini și umbre) a mediului și ambianței sociale actuale. Jurnalistul excede în reacții virulente împotriva taințelor și circumstanțelor sumbre ale epocii în care trăim, apărând legitimitatea drepturilor și aspirațiilor oamenilor.

Dumitru V. MARIN, deținătorul lacătului și cheii culturii și jurnalismului vasluian se simte un om liber, având conștiința lucrului bine făcut. Este un ziarist iscusit și devotat, inițiator și deosebit de activ în presa scrisă, televiziune și radio, editorialist, prozator tenace, lider cultural de neîntrecut, omniprezent și vivace în perimetrul învățământului, jurnalismului, literaturii și culturii vasluiene și naționale. Pentru activitatea și opera sa a primit nenumărate aprecieri elogioase ale unor mari personalități, premii, diplome, medalii de la instituții literare, jurnaliste și de cultură din țară și străinătate. Ca urmare a activității de jurnalist infatigabil este inclus în Enciclopedia „Istoria Jurnalismului din România. Mărturiile harului, tenacității și vitalității de creație vor rămâne și îi vor argumenta pentru posteritate performanța de necontestat, nu numai în perimetrul vasluian ci și la nivel național.

Toate acestea fiind spuse, sunt convinsă că merită cu prisosință să-l apreciem și noi la justa sa valoare, să-l felicităm și să-i urăm multă sănătate, putere de muncă, împliniri și bucurii alături de cei dragi!

P.S. 1: Materialul este publicat în cartea omagială „Repere istoriografice în cultura regională moldoveană: MARIN 85”, Iași, PIM, 2026, p. 101-105.

P.S.:2: Sub diriguirea dlui prof. D.V. Marin, azi se desfășoară la Vaslui un simpozion internațional (a se vedea afișul).

Felicitări și mult succes!

Vasilica Grigoraș

D.V. Marin este astăzi TEZAUURUL UMAN VIU al județului (prof. dr. Luminița COZMEI, Ziua Presei Vasluiene)

Ecouri de la Simpozionul Internațional OMAGIU CĂRȚII ȘI CULTURII VASLUIENE, ediția a XVIII-a, Vaslui 28.04.2026

Ben Todică *Un moment definitoriu îl reprezintă fondarea revistei „Meridianul Cultural Românesc” (2015), care a devenit un reper cultural prin diversitatea și valoarea materialelor publicate. Prin această platformă, a reușit să coaguleze colaboratori din țară și diaspora, promovând literatura, cultura și reflecția critică asupra realităților contemporane.*

Rodi Vinau *Non contano i nomi, conta il nostro lavoro di squadra un abbraccio forte, forte! („Nu contează numele, contează munca noastră în echipă o îmbrățișare foarte, foarte strânsă!”)*

Victoria Stratan *Există o formă de bogăție care se măsoară în pagini și idei împărtășite. Simpozionul Internațional „Omagiu cărții și culturii vasluiene” mi-a oferit astăzi o zestre generoasă de titluri noi și perspective proaspete sub egida „Meridianului Cultural Românesc”. O zi în care drumul spre casă a fost mult mai dens în semnificații.*

Andon Mihai Marți, 28-04-2026, la Centrul Cultural Județean Vaslui, în cadrul simpozionului internațional „OMAGIU CĂRȚII ȘI CULTURII VASLUIENE” a fost lansată cartea - „FILE MONOGRAFICE ȘI POETICE” - BEREZENI. O carte de istorie și poezie pentru conservarea memoriei colective, înțelegerea condiției umane și exprimarea emoțiilor profunde. Lansarea a fost urmată și de un spectacol artistic la care a participat și ansamblul „Floarea din cosiță” al Centrului Cultural Berezeni. La acest eveniment cultural a participat și primarul comunei Berezeni, d-l Cornel Prăjica. Mulțumim din suflet, tuturor participanților!”

AUTORITATEA AUTOGRAFELOR

PARLIAMENT PALACE ROMANIA THE AUTHOR

A contest won in 1981, 30 years of work and creation, dedicated to the project achievement, a building raised with great efforts in the center of the capital of Romania. This was my life as an author of the "Parliament Palace" project.

I won the national contest for this building when I was 28, not supposing that I would also invest 30 years of my life into finalizing it. Thousands of study hours, sleepless nights, doubts and quests, sketches and models were necessary, intense effort with lots of work to attain the shape of what we see today.

Over 22,000 wood and marble sculpture artists, all Romanian, artisans of stucco finishing shook their hands to create this architectural masterpiece. All the interior decoration details were created and each space was foreseen with special attention. Each chamber, gallery or column from this building is unique, conceived as a separate art object. The traditional Romanian architecture, the profane one, but also the one typical of orthodox churches, of incomparable beauty, were sources of inspiration for the marble and wood sculptures of the decorative elements.

Gradation and balance were the basis of the interior and exterior structure concept of the building.

The long perspective axis, the symmetry, the harmony, the rhythm and the connection between the constituting elements of the space are the secret ingredients that kindle artistic sensibility in the heart of the visitor who trends through the door of this Palace.

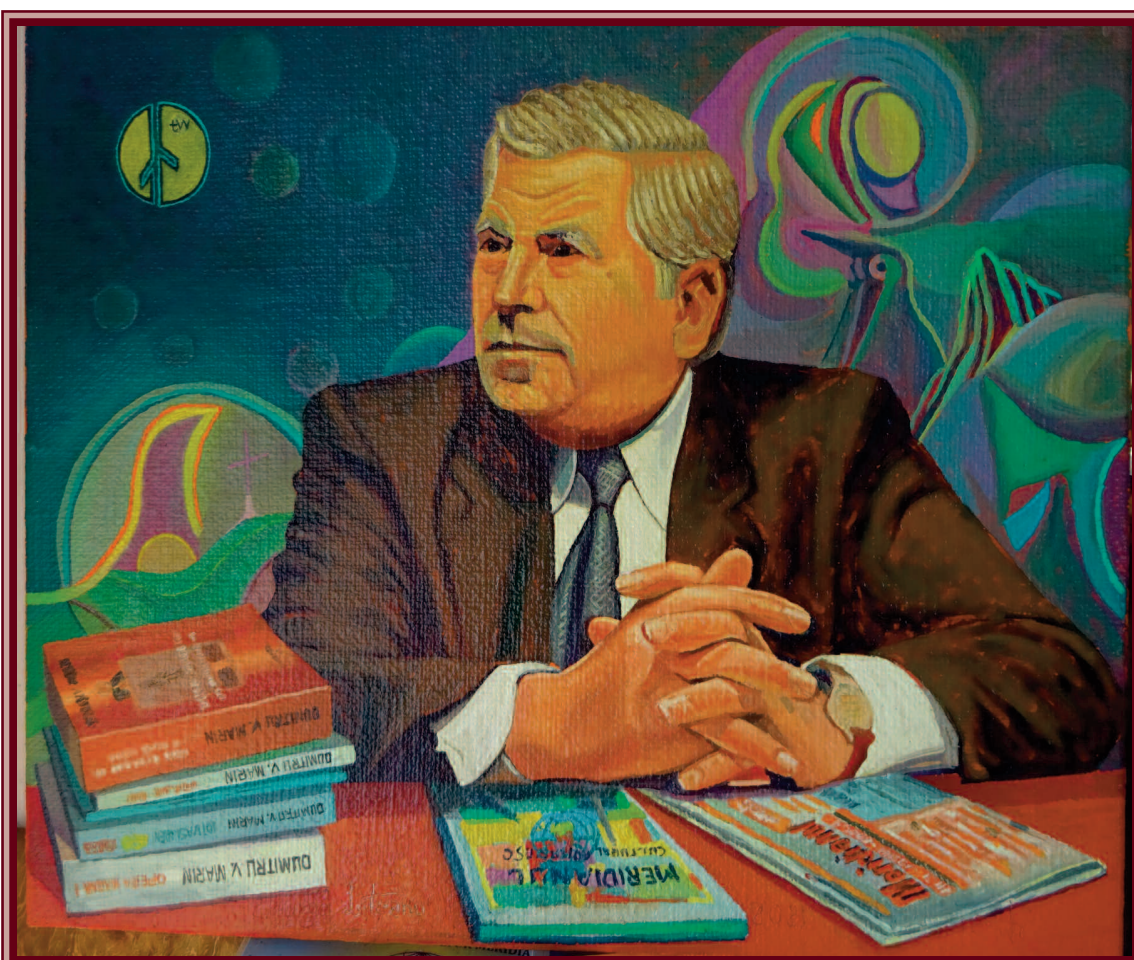
Everything was thoroughly studied. Nothing was done randomly, everything was thought and created in a sustained intellectual effort.

The project went through great transformations. It is now the office of the Romanian Parliament and of other institutions of national importance. It gathers an international center of conferences, anytime ready to receive guests.

I open this album, destined for the participants to this extraordinary NATO SUMMIT and I hope the readers can perceive, even remotely, the atmosphere of what is now defined as the Parliament Palace from the capital of Romania.

22. Noi. 2008 ARCHITECT ANCA PETRESCU

Domnule profesor
Dozbor Dumitru V.
Marin, cu tot
respectul și admirația
pentru activitatea
avută în
domeniul culturii

SPIRIT = STOP: OCM

Chiar trebuie să vă atrag constant atenția că s-a realizat un monument complex numit SPIRIT STOP menit să înfățișeze evoluția Vasluiului în ultimii 54 de ani, că las viitorimii mărturie din această epocă.

Dacă... mereu cei care vin nu vor să rămână tâmpiți, trebuie să ia cunoștință de aceste acte și fapte cultural-sociale.

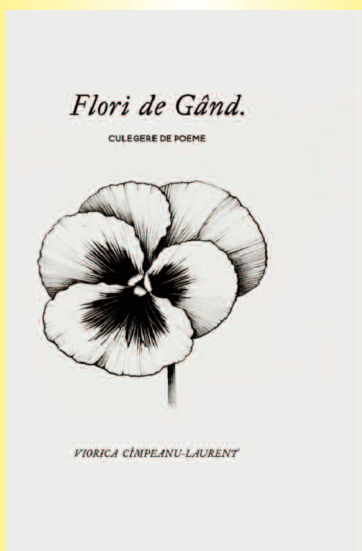
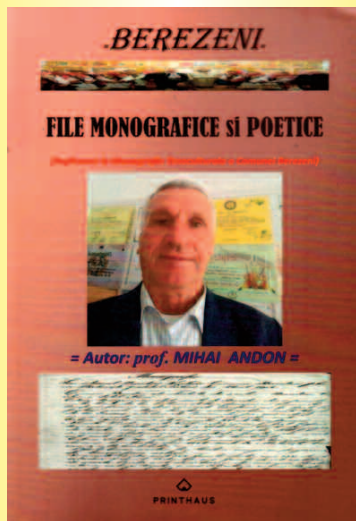
(Pe str. Frunzelor, 2, Vaslui).

SPIRIT-STOP!!!

Dumitru V. MARIN

D.V. Marin este astăzi TEZAUURUL UMAN VIU al județului (prof. dr. Luminița COZMEI, Ziua Presei Vasluiene)

DIN PUBLICAȚIILE COLABORATORILOR

SUB SEMNUL DESTINULUI

(continuare din numărul trecut)

Am ajuns la Belgrad în jurul orei 12. Nu mâncasem nimic din seara trecută. Citisem tot drumul, scrisesem, făcusem cuvinte încrucișate, astfel încât uitasem de foame, iar timpul părea că trece mai ușor.

Deși ar fi fost mai rezonabil să mă opresc la un restaurant în aeroport și să mănânc ceva, am fost tentată, dar m-am lovit imediat de problema limbii și a prețurilor. Și chiar dacă aș fi adoptat postura unui mut, arătând ca ultimul neștiutor cu degetul, tot nu m-ar fi ajutat prea mult; nu aveam moneda lor.

Încercasem, înainte de plecare, să schimb bani sârbești chiar și în Le Mans, dar fără succes. Nu găsisem nicăieri. M-am descurajat puțin și mi-am dat seama că pierdusem deja timp prețios. Însă o altă grijă, mult mai mare, îmi tăia complet pofta de mâncare: nu aveam rezervată camera de hotel.

Totuși, înainte de plecare, îmi notasem adresele a trei hoteluri aflate în apropierea consulatului român, la care telefonasem fără să primesc răspuns.

Nimeni nu vorbea franceza, de română nici nu putea fi vorba. Nu aveam altă soluție decât să iau un taxi, dar prețul de la aeroport până la una dintre adrese era aproape cât biletul de avion: 120 de euro. Am încercat alt taxi. Le-am arătat carnetul meu cu adrese, iar șoferii își spuneau ceva între ei. Nu era greu de înțeles că ajunseseră la un acord tacit: niciunul nu cobora prețul sub 100-120 de euro.

Oare înțeleseseră că sunt româncă sau mă credeau franțuzoaică? Mai degrabă a doua variantă, pentru că atunci când m-au văzut îndepărtându-mă pe jos, au început să râdă și să fluiera după mine.

Nu știu cât am mers astfel. Poate un kilometru. La un moment dat am făcut semn unui taxi gol care se îndrepta spre aeroport. A oprit.

I-am arătat adresa. A citit-o, apoi mi-a spus prețul: 30 de euro! Auzind prețul, nu m-am putut abține și i-am oferit un parfum de 5 euro. Dar el nu știa cât valorează parfumul! Pentru el, important era că „venea din Franța”.

Bucuros, a sunat o cunoștință și mi-a dat-o la telefon. Nepoata lui era profesoară de franceză. După primele schimburi de cuvinte, am simțit că ne înțelegem și că ne simpatizăm deja.

Am stabilit totul: drumul până la hotel, el urma să rămână cu mine până găsesc camera, a doua zi mă ducea la consulat, iar peste trei zile venea să mă ia de la Vârșeț și mă ducea la aeroport. Totul pentru 120 de euro.

În schimb, m-a făcut să-i promit că, dacă într-o zi va veni în Le Mans să viziteze faimosul circuit de curse, o voi primi la mine în vizită și o voi ghida.

Acolo sus, cineva părea să alinieze toate planetele în favoarea mea.

Când taxiul a trecut prin fața aeroportului, aveam lacrimi în ochi. Aș fi vrut să le fac un semn taximetriștilor rămași în urmă... un semn de victorie. Dar m-ar fi recunoscut?

La hotel am întâmpinat o altă problemă: aveau camera, dar îmi cereau o invitație. Șoferul a încercat să le explice situația. Am primit din nou ajutorul nepoatei la telefon. A înțeles imediat ce se cerea.

Invitația?! Exista! O aveam deja, încă de la rezervarea biletului de avion.

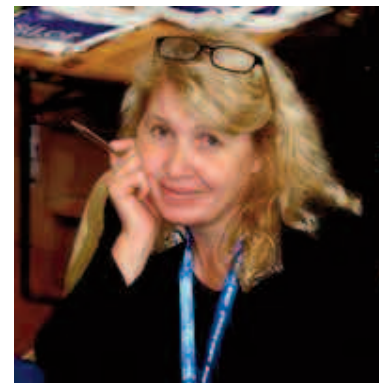
Dar problema nu se încheie: nu aveam viză pe pașaport. Parcă mă întorceam cu treizeci de ani în urmă. La urma urmei, aveau și ei dreptate! Serbia nu era în Uniunea Europeană. Totuși, invitația era emisă în Serbia, iar eu venisem cu avionul, deci trecusem frontiera „în zbor”. În final, totul s-a rezolvat.

Am intrat în cameră și am simțit în sfârșit că sunt în siguranță. M-am întins în pat doar câteva minute. Trebuia să-mi revin. Eram tulburată de tot ce mi se întâmplase.

Și atunci mi-a revenit în minte o întâmplare asemănătoare, trăită cu cincisprezece ani în urmă...

În 2011, participam pentru prima dată la un salon internațional de carte la Bruxelles. Editorul meu din Paris, de la Maison des Écrivains, insistase să merg. Eram un nume necunoscut, dar romanul meu *Le souffle du vent* fusese considerat demn de a fi prezent.

Deși erau profesioniști, au adus doar cincizeci de exemplare. Le-am vândut pe toate din prima zi, datorită unui jurnalist

italian care m-a intervievat întâmplător. Am povestit, am râs, am spus câteva anecdote... i-a plăcut accentul meu. Editoarea s-a grăbit să declare că romanul era deja în multe librării din Paris, ceea ce era o exagerare: se afla doar în două librării mici și aproape necunoscute.

Nu avea sens să mai rămân. Hotelul era plătit pen-

tru încă două zile, dar eu voiam să mă întorc. Mulți credeau că sunt o scriitoare care trăiește din scris. În realitate, nu era așa! Și nici astăzi, după cincisprezece ani și încă treizeci de cărți publicate!

Puțini și-ar fi imaginat că mă grăbeam să ajung la bătrânii mei. Asta făceam, de fapt, pentru a supraviețui: lucram ca asistentă de viață de peste douăzeci și patru de ani. O muncă de „robot”, prost plătită, pe care nu o voi descrie în detaliu, pentru că am încheiat această activitate de mai bine de un an, dar care mi-a permis să merg mai departe. SĂ SCRUI ȘI SĂ PUBLIC! Scrisul m-a salvat.

Când am ajuns la Lille, unde trebuia să schimb trenul, lucrurile s-au complicat. Deși înțelegeam franceza, nu înțelegeam ce mi se reproșa. Mi-au cerut pașaportul și mi-au verificat bagajele de trei ori, fără să explice clar de ce.

Abia după două ore interminabile, timp în care pierdusem deja trenul, mi s-a spus că le era teamă că vreau să trec în Anglia. Eram rezidentă în Franța, dar româncă. Și asta părea să creeze confuzie: să mă lase să trec sau să mă trimită înapoi în România.

Pentru mine, era sfârșitul. După unsprezece ani în Franța, îmi scosese copiii din țară, îmi construisem o viață, iar acum părea că trebuie să o iau de la capăt.

Și totuși, uneori am impresia că cineva veghează asupra mea.

O pariziancă pe care o cunoscusem la salonul de carte de la Bruxelles a apărut întâmplător în acel moment. Când polițistul a văzut că vorbesc cu ea, a cerut explicații. După un sfert de oră, îmi cerea autograf pe singura carte pe care o mai păstrasem de la Bruxelles.

De ce revin toate acestea acum?

Poate pentru că există momente în care trecutul nu mai rămâne în spate, ci se așază peste prezent, ca o peliculă transparentă.

Astăzi, libertatea mea este legală, clară, fără echivoc. Și totuși, fragilitatea unor clipe trecute încă pulsează în mine.

M-am ridicat. Am făcut un duș. Am schimbat hainele. Și am ieșit.

Belgradul continua să trăiască în jurul meu, indiferent de oboseala mea. Lumini, miros de cafea, pași grăbiți.

Iar eu mergeam înainte, căutând nu doar un restaurant, ci o formă de liniște care să semene, măcar pentru o clipă, cu... acasă.

(continuare în numărul următor)

Viorica Cîmpeanu-Laurent

**Vă reamintim:
Ziarul Meridianul
oferă
spațiu publicitar.**

Dor în depărtări

Sub bolta tristă, fumurie,
Te caut prin neguri, în zadar,
Și doru-mi arde-n vijelie
Ca focu-ascuns sub rece jar.

Ne-a fost sortit o clipă numai
Să fim un vis înlăntuit,
Ca două stele-n prag de noapte
Ce ard și pier în infinit.

În primăvara cea firavă,
Când te-am cuprins întâia oară,
Părea că lumea se destramă
Și-n locul ei venea o vară.

Ne-am strâns tăcuți, ca două umbre
Pe-un drum de soartă rătăcit,
Ca doi pribegi purtați de gânduri
Spre-un țărâm de vis nemărginit.

Azi tace codrul, tace zarea,
Și luna plânge peste văi,
Iar între noi suspină marea
Cu valuri reci și lungi vâpăi.

Mi-e dor de tine ca de steaua
Ce cade-n noapte tremurând,
Și lasă-n urma ei perdeaua
Unui lucefăr suferind.

De-aș putea vremea s-o opresc,
Să-i frâng aripa de granit,
Te-aș strânge-n brațe și firesc
Ne-am pierde-n cerul nesfârșit.

Dar stăm departe, două stele,
Sub cer străin și tremurând,
Iar între noi suspină ele
Ecouri stinse, rând pe rând.

Viorica Cîmpeanu Laurent

OBELISCULEILOR

(din parcul Copou, Iași)
Într-un parc urban cu tei,
Bânci vopsite pe alei,
Sunt acolo, feții mei,
Scriși în piatră patru lei.

Stau la fel ca patru frați
Demni, cumiți, îndurați,
Așteptând ca dezlegați,
Să-și ia rolul de pirați.

Dar blestemul n-o să țină
Și vor fi din nou cu fală,
Iașul când o să devină
Capitală culturală!

Vasile Larco

TRUFANDELE

Tot aud de-un timp încoace,
Un cuvânt ce nu-mi dă pace
Și, te rog, să-mi spui matală
Ce înseamnă „trufandale”?

Mama pregătește-n casă
O salată, căci la masă,
Ne trebuie la friptură
Și un pic de garnitură.

A plecat iute-n grădină
Ca o bună gospodină,
Să pună în coș de toate:
„Trufanda” pe săturate!

Acum eu m-am deșteptat
Că e un rod... de mâncat,
Ce apare-întâia oară
Când afară-i primăvară!

Pune-n coș ridichi de lună,
Ceapă verde, foarte bună,
Salată și cu mărar.
Vă arăt că-s bucătar?

Legumele de sezon
Se așează în castron;
Dar întâi se spală bine,
Le mănânci, ai vitamine!
Lăcrămioara-Iolandina IVAN

DE AȘ FI...

De aș fi soarele te-aș încălzi cu raze vioi,
Ți-aș lumina și calea cu iubirea mea,
De aș fi luna, noaptea m-aș oglindi în ochii tăi
Și aș pătrunde pe furiș în camera ta.
De aș fi vânt ți-aș mângâia părul
Și m-aș juca cu ochii și buzele tale mereu,
De aș fi aerul, aș pătrunde prin inspirație-n corpul
Și atunci aș ști că este al meu.
Dar sunt un muritor de rând
Și te admir purtându-te în gând.

Ionel DORIN

Un zâmbet cu Nicolae Viziteu**Epigrame****LUI BRÂNCUȘI**

Cu Coloana-i, act suprem!
Tot românul e de fală.
Ce păcat că nu avem
Și coloană vertebrală!

Janet Nică

MĂIASTRA

Poanta, mai ales a noastră,
E ca pasărea măiastră,
Însă unii, din prostie,
Vor s-o țină-n colivie.

Nicolae-Paul Mihail (Nicomah)

CERTITUDINE

În cer Brâncuși stă supărat
Că de minciuni fiind orbiți,
În Scaune am înălțat
Pleiadele de neciopliți.

Valentin Groza

COLOANA...

Brâncuși ne lasă chiar și azi uimiți
Prin opera-i extrem de potrivită
Căci șirul lung al celor sărăciți
Se-adună-ntr-o Coloană Infinită.

MASA...

Cei care de necazuri sunt pătrunși
Și nici nu pot să dea frâu liber vrierii
Par resemnați privind la cei „ajunși”,
Constituind o Masă a Tăcerii!

Eugen Deutsch

SCULPTURĂ MODERNĂ

Brâncuși, cu arta lui firească,
Făcut-a piatra să vorbească;
Prudenți, ciracii noii ere
Au readus-o la tăcere.

Gheorghe Belei

TESTAMENTUL LUI BRÂNCUȘI

Ne-a deschis o mare Poartă
Spre o lume diafană
Și ne-a spus: „De vreți o soartă,
Trebuie s-aveți Coloană...!”

Marius Coge

MAESTRULUI BRÂNCUȘI

În piatră ai cioplit din greu
Și te-ai rugat lui Dumnezeu.
Ateii, că nu știu de daltă,
Întruna dau cu piatra-n baltă.

Mihai Haivas

UMOR

E bine să te îndrăgostești la prima vedere, dar nu strică să te mai uiți o dată...

Niciodată nu te arunca într-o relație cu un bărbat! Ai răbdare, cunoaște-l mai bine poate are prieteni mai buni ca el!

BANCURILE SĂPTĂMÂNII!
Te încălzesc
fără creșterea facturii la gaze!

colaboratori

de la

Badea Gheorghe ajunge în ultimul moment pe peronul gării, atât cât să vada cum îi pleaca trenul din fata nasului. Necajit, exclamă:
- No du-te pa muma-ta, ca biletu-i la mine!

Cornelia Ursu

SOARTA TRISTĂ A POPULAȚIEI MOLDOVEI DINTRE NISTRU ȘI PRUT

(continuare din numărul trecut)

Armistițiul cu Puterile centrale a fost semnat la 26 noiembrie/9 decembrie 1917 la Focșani. Acesta a fost semnat după ce Ion I. C. Brătianu a demisionat, propunându-i Regelui Ferdinand I să fie înlocuit de generalul Alexandru Averescu, date fiind bunele relații pe care acesta le avea cu feldmareșalul August Von Mackensen, din perioada când a fost atașat militar la Berlin, în anii 1895-1897. Generalul Averescu a desemnat pe Constantin Argetoianu, însărcinat cu puteri depline să semneze la Buftea, la data de 20 februarie/5 martie 1918 o pace preliminară, după îndelungi negocieri și presiuni militare, exercitate de Puterile Centrale.

În aceste condiții, BASARABIA era o cale pentru o eventuală retragere a armatei și a autorităților militare românești, în condițiile în care Puterile Centrale ar fi împins frontul spre est, dar era și o sursă de hrană, întrucât pe teritoriul ei se aflau depozite alimentare și numeroase depozite de armament și muniții.

Revoluția bolșevică a cuprins și teritoriul dintre Prut și Nistru, accentul revoluționarilor fiind pus aici, ca și în întreaga Rusie, unde trupele țariste au fost bolșevizate rapid, pe principiile: autodeterminare, vot universal, egal, direct și secret, reformă agrară (împărțirea marilor proprietari). Și în Basarabia, numeroși țărani cereau parcelarea marilor latifundii și împărțirea lor către masele de agricultori. În unele localități țărani au încetat să-și mai îndeplinească obligațiile de muncă și au trecut la acte de violență împotriva proprietarilor.

Un rol important în constituirea autorităților administrative în Basarabia l-au avut militarii, care au făcut parte din armata țaristă. Ei s-au organizat într-un Comitet Militar Moldovenesc. Congresul Militar Moldovenesc, cu 800 de delegați plenipotențieri, ca reprezentanți ai celor 300.000 de basarabeni mobilizați în armata rusă s-a desfășurat la Chișinău în perioada 20 octombrie/2 noiembrie 1917. Participanții au reactivat ideea constituirii unui organ de putere reprezentativ pentru Basarabia – SFATUL ȚĂRII – compus din 120 de deputați, 84 (70%) aparținând populației majoritare (44 de locuri pentru militari, 30 pentru țărani și 10 pentru asociații obștești și partide politice moldovenești), iar 36 (30%) etniilor conlocuitoare care s-au pronunțat pentru proclamarea autonomiei Basarabiei. Biroul Organizatoric ales de Congresul Militar Moldovenesc, compus din 16 membri, cărora li s-au mai adăugat și personalități marcante ale vieții politice din Basarabia, precum Ion Pelivan, Pan Halippa, dr. Daniel Ciugureanu și Ion Inculeț a fost însărcinat cu constituirea Sfatului Țării, ca organ reprezentativ de conducere a Basarabiei. Numărul deputaților a crescut la 150, majoritatea românească având 105 și 45 minoritățile. Biroul Organizatoric a contribuit și la crearea Republicii Autonome Moldovenești.

La data de 21 noiembrie/4 decembrie 1917, în prezența a 95 de deputați și a unui numeros public au fost deschise lucrările Sfatului Țării. La propunerea lui Pantelimon Erhan, reprezentantul facțiunii țărănești, președinte al celui dintâi Parlament basarabean a fost ales profesorul Ion Inculeț, care în discursul său a amintit de nevoia ca Basarabia să devină o republică democratică, dar pe care în contextul epocii, o vedea ca fiind parte a unei mari „republici federative democratice rusești”, cu un larg program politic și social, întemeiat pe votul universal și „trecerea pământului la poporul muncitor”.

În virtutea dreptului la autodeterminare, la data de 2/15 decembrie 1917, SFATUL ȚĂRII a proclamat Basarabia, REPUBLICĂ DEMOCRATICĂ MOLDOVENEASCĂ (în limba română), Republică Populară (în limba rusă), ca parte egală în drepturi a „Republicii Federative Democratice Ruse Unice”.

Pentru administrarea tinerei republici s-a constituit un CONSILIU AL DIRECTORILOR GENERALI, în fruntea căruia Ion Inculeț l-a propus pe prof. Pantelimon Erhan. Noul

cabinet era compus din șapte reprezentanți ai populației majoritare și trei ai etniilor conlocuitoare. Una dintre cele mai presante sarcini ale noii puteri executive era păstrarea ordinii și în pofida constituirii unei incipiente armate a republicii, de fapt un regiment moldovenesc incapabil să asigure securitatea tinerei republici, tulburările erau majore, provocate de țărani, care prin violență, se înstăpâneau pe moșiile marilor proprietari, până la minorități și trupe bolșevizate.

UNIREA

Privirea membrilor Executivului Moldovenesc s-a îndreptat spre Iași, iar generalul francez Matias Henry Berthelot a promis instructori militari francezi, bani și armament, dar soluția aceasta cerea timp. Era dificilă, de asemenea și o solicitare de sprijin adresată direct armatei române, tocmai ca urmare a eventualelor suspiciuni, care ar fi putut să apară, legate de anexarea tinerei republici de către România.

Această situație a determinat conducătorii tinerei republici să ceară sprijin la Kiev unor unități militare sârbești, cehe (care n-au mai ajuns) și voluntarilor transilvăneni, dar era puțin probabil ca aceștia să facă față nevoilor de ordine în Basarabia. Comandamentul Militar Român ezita să intervină, deși propunerile Marelui Cartier General (MCG) vizau intervenția în Basarabia a unei divizii experimentate, pentru a nu permite bolșevicilor să creeze complicații. În cele din urmă, la data de 3/16 ianuarie 1918, Ion I. C. Brătianu a aprobat acțiunea propusă de Marele Cartier General. Două zile mai târziu, situația la Chișinău s-a agravat, forțe încurajate de bolșevici preluând puterea cu ajutorul garnizoanei militare rusești. Acestea au dezarmat un contingent de voluntari transilvăneni sosit în cele din urmă de la Kiev, pentru a apăra noua putere a republicii.

Față de situația creată, M.C.G. al Armatei Române a decis la data de 7/20 ianuarie 1918, ca două divizii de infanterie și două de cavalerie să pătrundă în Basarabia. Astfel, după ce s-a hotărât ca trupele române să nu se amestece în viața internă a Basarabiei și să nu reprezinte tribunale de război, trupele Diviziei a 11-a Infanterie Slatina, comandată de generalul de divizie romașcan Ernest Broșteanu au intrat în Chișinău la data de 13/26 ianuarie 1918, fiind întâmpinate de profesorii Pantelimon Halippa, Ion Inculeț, Ion Pelivan, avocatul Ion Buzdugan, dr. Daniel Ciugureanu și un grup de doctorițe costumate în culorile naționale.

La scurt timp după intrarea trupelor române în Basarabia, șeful Marelui Cartier General al armatei române, generalul Constantin Prezan, adresa o proclamație către populația din Basarabia, în care se preciza: „Vă declar sus și tare că oastea română nu dorește decât ca, prin orânduiala și liniștea ce o aduce, să vă dea puțința să vă statorniciți și să vă desăvârșiți autonomia și slobozia voastră, precum veți hotărî voi singuri”.

Înscriindu-se pe aceleași coordonate ale restabilirii raporturilor dintre frații români de pe ambele maluri ale Prutului, semnificativă este DECLARAȚIA DIN 24 IANUARIE/6 FEBRUARIE 1918, A SFATULUI ȚĂRII DE LA CHIȘINĂU, în care se preciza: „...prin venirea oștilor frățești române pe pământul republicii noastre s-a întocmit o stare prielnică pentru munca harnică și orânduită pe toate ogoarele vieții. Oștile românești au venit să apere drumurile de fier și magazinele de pâine pentru front, iar ființa (prezența) lor pe pământul nostru ajută la așezarea rânduielii în țară și de azi înainte roada muncii fiecărui cetățean al republicii este chezușuită împotriva lăcomiei răufăcătorilor din interior”.

Pentru mai buna coordonare a marilor unități, care operau în Basarabia, Marele Cartier General al Armatei Române a decis, la data de 25 ianuarie/7 februarie 1918, prin Ordinul nr. 7446 înființarea Corpului 6 Armată comandat de generalul Ion Istrati, șef de stat major colonelul Toma Dumitrescu, care a organizat și condus până în aprilie 1918, toate operațiunile militare ale armatei române în Basarabia.

(continuare în numărul următor)
col. (ret.) Constantin CHIPER

A
U JUMITRU V. MARIN

A TORIALE, ARTICOLE,
P SEURI
Ă
R
U

T

MERIDIANUL
(VASLUI - BĂRLAD)
CĂRĂ CULTURAL-INFORMAȚIONALĂ

T
i
p
o

g
r
a
f
i
c

DUMITRU V. MARIN
(Prof. dr.)

EDITORIALE ...
ȘI VIAȚĂ

eduro art

WWW.TVV.RO

EXAMEN SPECIAL

UN PIC DE AMUZAMENT./SUFICIENT.

Revenind din atmosfera creată în „Biblioteca de Umor”, unde se desfășurase examenul unei persoane pentru RESTITUIREA TAXELOR ȘCOLARE, doamna Damira, șefa compartimentului „Resurse Umane”, s-a adâncit pe gânduri ca într-o fântână fără fund. Privește contemplativ spre un niciunde, cu speranța ca de acolo, din acel areal neclar, o să-i vină o idee năstrușnică pentru rezolvarea cât mai binefăcătoare, a unui eventual proiect magistral. A fost impresionată profund de capacitatea intelectuală a acelui candidat care a răspuns de fiecare dată, numai pentru calificativul Foarte bine. Un asemenea om, cu o fizionomie impozantă și cu știință cât cuprinde, ar fi necesar și la noi cu scopul de a genera mai multă strălucire pe firmamentul instituției noastre, și-a răspuns dânsa unor gânduri optimiste care nu-i mai dau pace.

Pentru a porni pe această cale de împlinire profesională, a convocat imediat membrii „Comisiei de evaluare”, cu un singur scop - să ducă la îndeplinire astfel de preocupări importante.

-Domnilor, dragii mei colegi de trai pe vătrați, am descoperit la televizor un bărbat arătos, harnic și foarte bine pregătit intelectual. Consider că n-ar fi rău dacă o asemenea persoană rarisimă, ar ocupa postul nostru, acum liber, cel de măturător de stradă pentru care căutăm de atâta timp un om potrivit. Chiar dacă eu am fost extraordinar de impresionată atunci când l-am văzut cât de bine a răspuns în fața unei alte comisii ilustre, este necesar, așa cum ne obligă legea, să-l examinăm și noi înainte de încadrare. Depinde de fiecare membru al acestei comisii, cei care îl veți verifica dintr-un anumit unghi de vedere ce-i legat de specificul fiecăruia, să veniți cu probe din domeniul specialității pe care o reprezentați, cu condiția să nu-l deranjați, mai bine zis, să nu-l speriați. Nu trebuie să-l obligați să o ia la sănătoasa din cauza întrebărilor cu care îl veți bombarda cu cruzime. Va trebui să aveți mare grijă ca examinarea să fie pentru nivelul de pregătire al unui măturător de stradă și nu ca pentru un academician.

-Eu cred, a intervenit inginerul, consider că ar fi bine să avem în atenție ca chiar dacă răspunsurile lui vor fi nesigure, poate pe lângă tema urmărită, fiecare să-i demonstreze că dânsul a răspuns perfect, că-i cel mai potrivit om din lume pentru un așa loc de muncă, serviciu care-i de toată frumusețea.

Chipul șefei a devenit strălucitor ca aurul, de parcă un neica nimeni l-a împoșcat-o cu lumină lunară sclipitoare.

-Asta-i domnilor, e perfect, așa trebuie procedat, s-a avântat dumneai ca și când a descoperit cea mai formidabilă sugestie. Bravo colega, ai pus punctul pe I mare. Asta îmi demonstrează faptul că ai înțeles pe deplin politica noastră de cadre și i-ai ajutat și pe colegii tăi să priceapă cât mai bine o asemenea problemă. Ceilalți, ați înțeles?

-Da.

-Daaa...

-Bineînțeles, că doar nu-l facem popă.

-Eu îl voi anunța ca mâine, la ora zece fix, să fie pregătit până în dinți, pentru interogatoriu. La acea oră trebuie să fiți prezenți toți, cu răbdarea odihnită și cu multă bună înțelegere în suflet.

-Am priceput cum stă treaba, a răspuns în numele tuturor, Gherghina, secretara comisiei, cu o voce hotărâtă. Stați fără nicio nădejde, pentru că sigur va fi așa cum trebuie să fie.

*

Președinta comisiei, doamna Damira Zanet, este așezată la un birou separat. Ceilalți membri ai comisiei, au luat loc pe fotoliile de lângă o masă lungă, perpendiculară pe direcția biroului doamnei. Mai în lateral, este un scaun care, deocamdată-i liber și parcă abia așteaptă să fie luat în stăpânire de un necunoscut dacă va avea îndrăzneala să apară.

-Sunt ceva probleme, ceva nelămuriri?

Șefa este interesată de modul cum pornesc la drum pe o asemenea cale care nu-i tocmai nemaipomenită, dar totuși, e de mare răspundere cu privire la desfășurarea unei asemenea activități.

Cum nimeni nu lasă să se înțeleagă că ar avea ceva de comentat, se trece la următoarea etapă.

-Să între concurentul.

Persoana care candidează pentru schimbarea statutului profesional, din șomer fruntaș în salariat al celor din comisie, pășește nesigură. În fața unei asemenea comisii care lasă impresia neplăcută că-i ceva mai impunătoare, mai dificilă în comparație cu cealaltă, este copleșită de emoții tremurânde.

-Bună ziua, salută oaspetele cu o voce care vibrează din toate încheieturile.

În același timp, se înclină cu respect deosebit pe direcția doamnei președintă care-i răspunde în stil japonez, printr-o ușoară înclinare a capului. Apoi, concurentul se îndreaptă spre persoanele de la masa mare care-l privesc cu ochi de vultur și repeată mișcarea.

-Bine ai venit !. Ia loc te rog, îl invită doamna Damira.

-Mulțumesc.

După ce musafirul s-a așezat și se mișcă de câteva ori pentru a găsi o poziție cât mai comodă, șefa începe interviuarea:

-Cum vă numiți ?

-Măturan Piatră sau Petre, după consemnările din Sfânta Scriptură.

-Buuun, până aici e bine. Chiar excelent. Domnule dragă, te afli în fața unei comisii extraordinare de examinare. Noi îți propunem să te angajezi pe postul de măturător de stradă sau, altfel spus, de purtător de griji al unei străzi distinse, cu multe aventuri. De la cealaltă comisie am observat că așa ceva îți dorești cel mai mult și mai mult de la viață. Dacă astăzi vei răspunde foarte bine, eu nu cred că ar putea fi altfel, al nostru vei fi până când anșorii pensiei te vor lua de lângă noi și te vor plimba prin imperiul parcușurilor nelucrative. E clar?

(continuare în numărul următor)

Nică D. Lupu

„Cultura și mai ales jurnalistică vasluiană din ultima jumătate de secol este magistral reprezentată prin grupul său de presă și prin operă de Prof. dr. D.V. Marin. El este cel mai veritabil lider cultural al generației.”

Mihai BATOG-BUJENIȚĂ
Scriitor-Iași

CU POEZIE

COLȚUL

Mircea Dorin Istrate

Poezii de miecuri seara

Cai verzi pe pereți

Hei! bidivii mei îmbătrâniți,
Ce de o vreme-mi sunteți adormiți,
Treziiți-vă din somnul vost' adânc,
Ca mâine-n zori un ultim drum s-apuc,
Întors să merg pe-a timpului cărare,
Să mă opresc la porți de neuitare,
Să retrăiesc cea vie-nfiorare
Ce n-au pe astă lume asemănare.

Azi datu-v-am jărat să mâncați,
Copite de argint să scânteiați,
Cu apă vie fost-ați adăpați,
Și-aripi v-am pus, să-mi fiți înaripați
Și-n șeauă țintuită-apoi urcat,
Ținându-vă în frâu-mi încordat,
Pe-un ultim drum să mergem roibii mei
Sub cerul înstelat, ca niște zmei.

*

Ne vom opri apoiie rând la rând
La porți ce neuitate mi-s în gând,
Unde demult, la vreme de-nserat
Codane-am strâns în dulce-mbrățișat
Și-am târguit cu ele cât am vrut
Sărutări dulci, ca vremea ce-a trecut.

Pe voi vă las să-mi pașteți câmp de stele,
Până când eu îmi văd de ale mele,
Și-ntr-un târziu n-apoi de nu vă chem,
Ori nu vă fac că mâna mea vre-un semn,
Să știți că m-oi fi dus în cea uitare,
Din timpul cel, ce n-are-asemănare.

De v-o-ntreba mai cineva de mine,
De mai trăiesc, de rău îmi e ori bine,
Voi spuneți-i că am rămas.... glumeț
Și că visez iarcai verzi pe pereți
Acol' să stau în dulcea mea visare,
Să mă prefac în bobi de... lăcrimare.

WWW.TVV.RO

Primum materiale pentru revista

Meridianul
PRIMUM
Cultural
MATERIALE
Românesc

nr. 46

D.V. Marin este astăzi TEZAUURUL UMAN VIU al județului (prof. dr. Luminița COZMEI, Ziua Presei Vasluiene)

ADOPTAȚI RESPONSABIL!

Asociația Șerby Rescue & Adopt tel: 0742 754 156

Adoptă un suflet

tel: 0742 754 156

**Închiriez cameră
PREȚ AVANTAJOS**
Relatii puteți obține la telefon 0744.231380

**Oferim spre închiriere 2 camere, baie
bucătărie la casă.**
Vaslui, zona centrală.
Preț avantajos
Relatii puteți obține la telefon 0744.231380

ANUNT
Vând magazin mixt care are și condiții
de locuit ca o casă, în Bârlad, strada
Cronicar I. Neculce, 19 bis,
în spate la spitalul TBC.
PREȚ 50.000 euro
TELEFON: 0746.070.105

Închiriez hală și garaj
Relatii puteți obține la telefon
0744.231380

ANUNT
Vând 2 case cu teren împrejur,
de 4 ha, cu vie, livadă, izvor de apă,
bazin fibră sticlă 5 tone pentru
grădină zarzavat, acces la DJ Podu
Turcului-Tecuci. Din teren, 6400 mp
este intravilan și 0,5 ha lizieră de sal-
câm.
Preț 60.000 euro
TELEFON: 0746.070.105

Vă reamintim:
Ziarul Meridianul
asigură
spațiu publicitar
celor interesați.

**O ZI. DOUĂ EVENIMENTE.
O EXPERIENȚĂ MEMORABILĂ.**

VIORICA LAURENT-CIMPEANU

Autoarea vă invită
Sâmbătă, 6 iunie 2026, ora 11:00Lansare de carte –
moment editorial de excepțieÎn cadrul evenimentului vor fi prezentate
șapte volume recente:

- cinci cărți de poezie
- o piesă de teatru
- o carte de povești pentru copii

O întâlnire cu emoția, cuvântul și inspirația.

TEATRUL
"VICTOR ION POPA"
BÂRLADSpectacol franco-român
Sâmbătă, 6 iunie 2026, ora 18:00**EXCENTRICII**Cu
SERGE MASCARO și VIORICA CIMPEANU-LAURENT

Nu ratați o zi specială dedicată culturii!

ANUNT
Ziarul Meridianul
angajează redactor
Relatii la tel. 0744231380
sau
la sediul firmei.

„SCOATE VIOLENȚA
ȘCOLARĂ
DIN ANONIMAT!..”

CONCURS NAȚIONAL DE CREAȚIE AUDIO

Concursul se desfășoară în
perioada aprilie-mai 2026.

Ce trebuie să faceți?

Realizați un spot audio care să reflecte
mesajul Proiectului național „Scoate
violența școlară din anonimat!”.

WWW.SIGURANTASCOLARĂ.RO

Săptămânal editat de grupul de presă CVINTET TE-RA Vaslui

Str. Frunzelor nr.2 Vaslui. Cod 730158 – Tel. 0235.361.236

Meridianul**Televiziunea Vaslui on-line****Tel. 0235.361.236****e-mail: secretcvint@yahoo.com**

Director general: prof. dr. Dumitru V. MARIN-0744.231.380 (e-mail: marintvv@gmail.com)

Redactor Șef: Daniela Gifu
Tehnoredactare: Bîrlădianu Elena
Secretar de redacție: Dorin Ionel

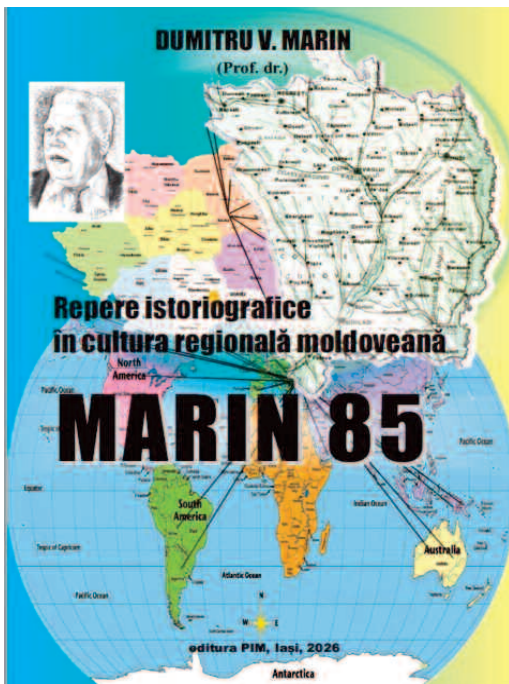
Redacția Huși: David Petru - 0755 077.553

Redacția București - Doinița Pintilie (Trocinescu)

Conducerea ziarului nu-și asumă
răspunderea pentru articolele semnate de
redactori.Tipărit la
TIPOART IDEA STUDIO S.R.L.
IașiAbonamentele se pot face la sediile
redacțiilor din Vaslui și Bârlad

D.V. Marin este astăzi TEZAURUL UMAN VIU al județului (prof. dr. Luminița COZMEI, Ziua Presei Vasluiene)

Repere istoriografice cultural-moldovene/MARIN`85

Prin lucrarea *Repere istoriografice cultural-moldovene* (Editura Pim, Iași, 2026), domnul profesor Dumitru V. Marin se afirmă ca un reper autentic în demersul de recuperare și reafirmare a identității noastre naționale.

Într-un context contemporan marcat de transformări profunde și de o vizibilă erodare a reperelor educaționale și valorice, contribuția sa reprezintă un apel lucid la memorie, responsabilitate și conștiință istorică. Autorul readuce în prim-plan dimensiuni esențiale ale existenței noastre colective: identitatea de neam, continuitatea istorică și respectul față de valorile care ne definesc.

Lucrarea domniei sale nu este doar un exercițiu istoriografic, ci și un gest de conștiință, menit să reamintească importanța educației, a demnității și a solidarității în cadrul societății românești.

Felicitări domnului profesor Dumitru V. Marin pentru această inițiativă valoroasă și pentru contribuția sa remarcabilă la consolidarea conștiinței culturale și istorice!

Ben Todică

Dumitru V. Marin – ontologia creației și destinul cultural ca formă de existență

(Repere istoriografice Cultural-moldovene/Marin`85)

Volumul semnat de Dumitru V. Marin nu poate fi redus la o simplă cronică a unei vieți sau la o antologie omagială. El se configurează, în esență, ca o meditație implicită asupra ființei în act, asupra modului în care existența umană își dobândește consistență ontologică prin creație, memorie și participare la istorie. În spatele aparentei acumulări de realizări, cifre și mărturii, se ascunde o întrebare fundamentală, de natură filosofică: ce anume conferă sens unei vieți?

Răspunsul pe care textul îl sugerează nu este unul abstract, ci profund existențial: sensul nu este descoperit, ci construit. Omul nu este doar un receptor al realității, ci un generator de realitate simbolică. În acest sens, Dumitru V. Marin apare ca figura paradigmatică a creatorului care își instituie propria existență prin operă, refuzând pasivitatea și anonimatul.

Se conturează astfel o veritabilă ontologie a acțiunii culturale. A fi nu înseamnă doar a exista biologic, ci a interveni în lume, a lăsa urme, a construi structuri de sens care depășesc limitele individuale. Revista, ziarul, mișcarea culturală, rețelele de colaboratori toate acestea nu sunt simple realizări administrative, ci forme concrete ale unei metafizici a prezenței. Ele sunt dovezi ale unei voințe de a fixa efemerul într-o ordine durabilă.

Această perspectivă trimite inevitabil către o tensiune fundamentală: aceea dintre finitudinea existenței umane și aspirația spre permanență. Întregul volum poate fi citit ca o încercare de a răspunde acestei tensiuni prin acumulare, construcție și instituționalizare a memoriei. A scrie, a publica, a organiza înseamnă, în acest context, a rezista uitării iar uitarea devine echivalentul unei neantizări simbolice.

Un alt nivel filosofic major este cel al raportului dintre individ și comunitate. Autorul nu se definește în izolare, ci ca nucleu al unei rețele extinse, aproape organice, de creatori. Această dimensiune introduce ideea unei ființe colective a culturii, în care individul devine purtător și catalizator al unui spirit mai larg. Cultura nu este doar produs individual, ci o realitate emergentă, care se naște din interacțiunea conștiințelor.

În același timp, volumul propune o reinterpretare a conceptului de centru cultural. Vasluiul, perceput adesea ca o periferie, este transformat într-un spațiu de iradiere simbolică. Această mutație are o semnificație profund filosofică: ea demontează ierarhiile tradiționale și afirmă că valoarea nu este dependentă de geografie, ci de intensitatea actului creator. În acest sens, periferia devine o categorie relativă, iar centrul se redefineste ca loc al energiei spirituale.

Critica prezentă în volum adresează degradării culturale, pasivității sociale și dominației mediaticului superficial poate fi interpretată ca expresia unei crize a sensului în modernitate. Autorul observă ruptura dintre producția culturală autentică și consumul cultural facil, sugerând că societatea contemporană riscă să piardă contactul cu dimensiunea profundă a spiritului. Această observație nu este doar sociologică, ci profund filosofică, apropiindu-se de reflecțiile asupra alienării și desacralizării lumii moderne.

Un concept esențial care traversează textul este cel de misiune. Creatorii sunt descriși ca „actanți-mărturisitori”, ceea ce implică o responsabilitate care depășește interesul personal. Cultura devine astfel un act de mărturisire, o

formă de adevăr trăit și exprimat. În această lumină, scrisul nu mai este doar expresie estetică, ci și act etic și existențial, o modalitate de a participa la destinul colectiv.

Această viziune introduce o dimensiune aproape sacră a actului cultural. Nu în sens religios strict, ci în sensul unei consacării a efortului creator ca formă de depășire a banalului. A crea înseamnă a ridica realitatea la un nivel de semnificație care transcende imediatul.

În mod inevitabil, apare și problema orgoliului creator. Afirmările de autoevaluare puternică pot fi interpretate, la o lectură superficială, ca excesive. Însă, din perspectivă filosofică, ele reflectă conștiința propriei singularități și asumarea unui destin excepțional. În tradiția marilor creatori, această convingere nu este un defect, ci o condiție a realizării. Fără credința în propria misiune, energia necesară unei asemenea construcții ar fi imposibilă.

Din punct de vedere stilistic, volumul funcționează ca un hibrid între document, confesiune și discurs reflexiv. Această heterogenitate nu este o slăbiciune, ci o expresie a complexității existenței pe care o reflectă. Viața nu este lineară, iar textul îi urmează structura fragmentată, dar coerentă în profunzime.

În final, ceea ce se conturează este imaginea unui om care nu acceptă statutul de simplu martor al timpului, ci aspiră să devină autor al unei epoci culturale. Această aspirație este, în sine, un gest filosofic: ea afirmă că individul poate interveni în istorie, că poate modifica structura simbolică a lumii în care trăiește.

Volumul devine astfel mai mult decât o carte: devine o formă de existență textualizată, o încercare de a transforma viața într-o operă și opera într-o justificare a vieții.

Într-o epocă marcată de fragmentare și superficialitate, un asemenea demers capătă valoare de manifest. El reamintește că sensul nu este garantat, ci trebuie construit, apărut și transmis.

Iar în această construcție, omul devine, în mod paradoxal, atât creator, cât și creație a propriei sale opere. Dumitru V. Marin – locuirea în cuvânt și întemeierea prin faptă

◆
Cartea lui Dumitru V. Marin nu se lasă cuprinsă în ordinea obișnuită a genurilor. Ea nu este nici simplă rememorare, nici doar acumulare de fapte, nici doar discurs despre cultură. În adâncul ei, textul deschide o întrebare mai veche decât orice biografie: cum se întemeiază ființa omului în lume? Și, mai ales, prin ce rămâne el?

Ceea ce se desfășoară aici nu este o viață povestită, ci o viață pusă în operă, o existență care nu se mulțumește să fie, ci caută să se justifice în și prin creație. Nu avem de-a face cu un simplu autor, ci cu o conștiință care își asumă locuirea în limbaj și își construiește prezența prin cuvânt, instituție și memorie.

Omul apare, astfel, nu ca dat, ci ca devenire. El nu este, pur și simplu, ci se face iar această facere nu este liniară, ci tensionată, uneori conflictuală, mereu orientată spre depășirea propriei limite. Aici se întrevide o ontologie implicită: a fi înseamnă a lucra asupra propriei ființe, a o scoate din anonim și a o expune timpului.

Timpul, în acest volum, nu este fundal, ci partener de luptă. El erodează, uită, dizolvă. Împotriva lui se ridică scrisul, organizarea, instituirea de forme durabile. Fiecare revistă, fiecare pagină, fiecare nume fixat devine un gest de rezistență împotriva uitării. Nu este vorba doar de memorie, ci de o luptă cu neantul, în care omul încearcă să-și salveze urma.

(continuare în numărul următor)
Trandafir Sîmpetru, Jurnalist